

Akik keresik az üzleti coach helyét

A kíváncsiság vezérelt, mikor az „Üzleti coach” egyéves iskolánk első generációjának záróvizsgáján a szakdolgozatok védését hallgatva bedobtam az ötletet: adjunk ki egy gyűjteményt néhány érdekes szakdolgozat rövidített változatából. Végzett tanulóink, hogy az egy év alatt kialakult bensőséges hangulatot, és a közös beszélgetéseket megőrizhessék, megalakították „véndiák” egyesületüket. Félévente egy hétvégére elvonulnak, alakítják elképzelésünket az üzleti coachingról, és ízlelgetik a helyi borászok borait.

Most, hogy ismét olvasom tanítványaink írásait, látom, hogy a kiválasztottak nemcsak az „érdekes legyen” elvárást elégitik ki, hanem egytől egyig keresik az üzleti coach helyét a világban, és magukban is. Ízelítőnek a következő kijelentéseket mutogatom:

„Szinte bármilyen alapképzettséggel kijelentheti valaki, hogy coach. Így persze az uniformizálódás kizárható, és mivel a coaching négy szemközt zajlik, nem is nagyon ellenőrizhető, hogy mi történik a zárt ajtók mögött.”

„Voltam olyan szerencsés, és már éltem a szocializmus végén, ahol az iskolában a kisdobosok hat, utána az úttörők tizenkét pontja volt a divat. Otthon pedig várt a nagymamám esti imája, és a tíz parancsolat.”

„Miért nem akarja elfogadni a bedobott tippet a coachee? Az ötletet ellenzi, vagy magától a változástól fél? Az érvényességi tartományt nézi, vagy azt, hogy hogyan meneküljön?”

„A radikális változás tehát bennem is végbement, ha nem is nevezhetjük ezt metamorfózisnak, hiszen egy részem nagyon is változatlan maradt, de ma már inkább egy kentaurhoz hasonló furcsa lény vagyok, egy dietetikus fejével és egy coach szívével.”

Az iskolánknak helyet adó Budapesti Műszaki Főiskolán a gyűjtemény nyomdába kerülésének idején a második generáció készül a szakdolgozatok védésére. Bízom abban, hogy közülük is lesznek olyanok, akiket szívesen ajánlhatunk az

ÜZLETI-COACH ALUMNI Egyesületnek. Meggyőződésem, hogy vendiákjaink egyesülete nem lesz vén, és már nem is diák, hanem megtalálja saját helyét az üzleti coaching világában.

Velencei Jolán

Tartalomjegyzék

Előszó	9
COACHING MAGYARORSZÁGON	11
SZÉKELY CSILLA	11
Elhúzódo paradigmatváltás a humánereforrás gazdálkodás	12
Magukat „coach-nak” nevezők hiányosságai	15
Külső coach vagy belső coach?	17
Kiből lehet coach?	18
VÁLTOZÁS-HÁRÍTÁS	23
PETŐ ORSOLYA	23
Kulcsember	24
Új szél	26
Darabokból az egészet láttatni	29
Az ablakomból	31
KI AZ A COACH, ÉS MIT CSINÁL?	37
SZENDI DIÁNA	37
Mi az a radikális változás?	39
Keressek fogást az ellenálláson?	43
Művészet-e a befolyásolás?	45
Ragaszkodom a megszokotthoz?	47
A KENTAUR MESÉJE	49
SZŰCS ZSUZSANNA	49
A változás szele – de inkább vihara	51
Jót és jól csinálni – mit is értünk mi kultúraváltás alatt	53
Pillanatfelvétel a pályáról	56
CIVILEKNEK IS KELL A BEKIABÁLÁS	61
GURABI ATTILA	61
A civil kurázi	63
Mi fán terem a non-profit szervezet?	64

Non-profit coaching	67
Tudásmenedzselés a non-profit szervezetben	71
AGILE COACHING	75
JUHOS BOTOND	75
Változás a vállalatnál	78
A coaching folyamata	81
Új érték születik	84
Interjú a vezetővel	86
Konklúzió	90
A BIZALOMRÓL ÉS A BIZALMATLANSÁGRÓL	93
PRESSING CSABA	93
A bizalomról	95
A szervezeti bizalom struktúrája	100
A bizalmatlanság struktúrája	107
Epilógus, a bizonytalanság dicsérete	111
GENERÁCIÓVÁLTÁS A KKV.-K ÉLETÉBEN	113
DR. VARGA ANTAL GYÖRGY	113
Változás, változás!!	114
Az utód szerepe a cég életében	121
A vállalkozás vezetésének átadása	123
A SIKERES UTÓDLÁS TITKA	127
JUHÁSZ LÁSZLÓ	127
A stafétabot átadása	130
Az utódok álma	133
Utószó	135

Előszó

Néztem, miként dolgozik az autómentő a reggel nyolc órai forgalomban. Rengeteg hülye kérdésem volt. Azokra is tudott válaszolni. Pazar munkát végzett. Mindenki jó munkát végzett. A szolgálat percekben belül visszahívott, egyeztetett a szervizzel. Mondanám, jobban nem lehet csinálni. Ja, hogy visszatérjek az autómentőre. Kérdezem, melyik iskolában tanulta meg így a szakmát. Rám mosolyog: az élet tanított erre. Később a bölcsészkarral szemben lévő „Csendes” kocsmában nézem az egyetemistákat. Dolgozgatnak, beszélgetnek, iszogatnak. Lehetnének a kiskörút másik felén is, de mégsem lehetnek. A jó órákra bejárnak, és a rosszak alatt a jókról beszélnek. Az autómentő elmegy egy kurzusra, ahol bemutatják az új kellékeket, és azután az életben megtanulja, mikor melyik alkalmazható. A Csendesből a tanulók viszont akkor mennek át a kiskörút másik felére, ha ott nem kellékeket tanítanak.

A mai iskolákra Handy a következő leírást kínálja: „sem nem tiszteletre méltó, mint az egyetem, nem is népszerű, mint egy nyilvánosház, hanem egyszerűen elengedhetetlen, mint az ágyneműtartó”. A mi tanulóink nem az órák helyett, hanem utána járnak kocsmába. Néha még mi, tanárok is velük megyünk és folytatjuk a beszélgetést. Iskolánk első generációja már zsebre vágta a diplomát is. Szeretnek továbbra is együtt kocsmázni. Egyszer Joli elmesélte nekik a nyugati típusú Alumnit, és ráharaptak. Megcsinálták. Nemcsak kocsmázni akarnak, hanem bemutatkozni is. Egyik lehetőség egy „drága névjegykártya”, aminek most az előszavát írom. Kiválasztottunk néhány szakdolgozatot, és itt néhány fozslányt bemutatunk. Most, hogy itt vannak, rá tudnánk húzni néhány kritériumot, ami alapján döntöttünk, de akkor, amikor 2008 őszén Szegeden egy szalvétára ráírtuk a neveket, nem voltak kritériumok, hiszen azok ellentmondtak volna iskolánknak. Kiválasztottuk, amit kiválasztottunk, mert intuíciónk azt sugallta, hogy ezzel is bemutatható egy iskola.

Baracskai Zoltán